

KympinLapset 4/2008

HYKSin lapsisyöpäpotilaiden
vanhemmat ja ystävät ry:n jäsenlehti

Hyvää Joulua ja
Onnellista Uutta Vuotta!

KympinLapset

KympinLapset

HYKSin lapsisyöpäpotilaiden
vanhemmat ja ystävät ry

Helsinki
Puh. 044 284 3484

Pankkitilit

Nordea 221918-5291
Okopankki 572099-49458

Hallitus

Puheenjohtaja
Anna Cantell-Forsbom

(09) 897 329,040-554 5576
kisle@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja
Vesa Ahlstedt

(09) 509 2527
fam.ahlstedt@kolumbus.fi

Sihteeri
Jussi Salmi

040 830 7133
jsalmi@kolumbus.fi

Rahastonhoitaja
Janne Malmio

040 545 5561
janne.malmio@sap.com

Muut varsinaiset jäsenet

Sanna Mähönen
050 564 7580
sannaj.mahonen@kolumbus.fi

Työtä lapsisyöpäpotilaiden hyväksi

Yhdistyksemme on perustettu vuonna 1982. Sen päämääränä on vaikuttaa hoito-oloihin HYKS Lasten ja nuorten sairaalan osastolla 10 ja tukea lapsisyöpäpotilaita ja heidän perheitään henkisesti. Yhdistyksen keskeisiä toimintamuotoja ovat kurssi- ja leiritoiminnan järjestäminen ja virkistävien hetkien luominen lapsisyöpäpotilaille. Yhdistyksen työ täydentää merkittäväällä tavalla sairaalan toimia perheiden kokonaisvaltaisessa kuntouttamisessa. Jäseniä yhdistyksellä on lähes 2000.

Voit liittyä jäseneksi s. 6 lomakkeella tai kotisivuillamme:

www.hyksinsyopalapset.com

Pilvi Niskanen

040-964 5089

Hanna Leivo

050-534 8272

Mia Eskelinen

040 750 6883
mia.eskelinen@kolumbus.fi

Minna Issakainen
Järvenpää
050-587 0709
minna.issakainen@kolumbus.fi

KympinMaailma

HYKSin lapsisyöpäpotilaiden
vanhemmat ja ystävät ry: jäsenlehti

Päätoimittaja
Mia Eskelinen

Ilmestyminen
4 kertaa vuodessa

Painosmäärä 1820 kpl

Kuva
Ronja Hoberg, 14 v

Painopaikka
N-Paino Oy, Lahti

ISSN 0784-476X

KympinLapset
HYKSin lapsisyöpäpotilaiden
vanhemmat ja ystävät ry:n jäsenlehti

Anna Cantell-Forsbom

Hyvät Ystävät,

Vuosi alkaa olla vierähtänyt ja joulun on jo ovelle.

Yhdistyksen toiminnassa kulunut vuosi on ollut vilkasta ja työntäyteistä. Jo perinteisiksi muodostuneet toimintamuodot; osaston tiistai-tapaamiset, vanhemmille tarjottu hieronta, Kuortinkartanon kurssi- ja leiritoiminta, perheviikonloput, juhlat ja retket ovat jatkuneet ja osanottajia on ollut paljon. Uudempina toimintoina on järjestetty tanssi- ja musiikkikerhoja, lapsensa menettäneiden sururyhmätoimintaa sekä osallistuttu yhteisellä yhdistyksen porukalla Helsinki City Run-juoksuun.

Kuortinkartanon lasten ja nuorten leireillä on käynyt paljon entisiä ja uusia leiriläisiä, uusia isosia on koulutettu mukaan leiritointaan ja leirien sisältöjä suunnitellaan yhdessä isosten ja leirinvetäjien kanssa. Kelan kurssitoimintaa on laajennettu uusilla kursseilla; tänä vuonna järjestettiin ensimmäistä kertaa kurssi kroonisen käänteishyljinnän saaneille potilaille ja heidän perheilleen ja ensi vuonna on uutena kurssina osteosarkooma-potilaiden perhekurssi.

Yhdistyksen omistamia asuntoja; sekä vanhempien asuntolakäytössä että työntekijöiden vuokra-asuntoina olevia, on kunnostettu.

Samalla on yritetty uudistaa yhdistyksen sekä ulkoista asua että toimintaa. Nimenmuutos Kympin Lapset, ajanmukaistettu logo ja uudistunut lehti ovat näkyvimpiä muutoksia. Suunnitelmissa on vielä nettisivujemme (hyksinsyopalapset.com) uudistaminen ulkoasultaan uutta ilmettä vastaavaksi, yhdistyksen myyntituotteiden tuotevalikoiman monipuolistaminen ja ennen kaikkea jäsenistön toiveiden entistä parempi huomioiminen.

Toiminnan ylläpitäminen vapaaehtoisvoimin on aina ollut yhdistyksemme tärkeä periaate. Uusien toimintamuotojen kehittäminen ja vanhojen uudistaminen on kuitenkin varsin työlästä ja hallituksen jäsenten ja muutaman muun aktiivisen vanhemman lisäksi toivottaisiin kovasti lisää innokkaita mukaan tulijoita. Monenlaista pienempää tai isompaa tekemistä olisi tarjolla. Vaikka pa lehtijuttujen kirjoittamista, lehden toimittamista, tapahtumien ideointia ja järjestelyä, myyntitoiminnan koordinoimista, asuntotoiminnasta vastaamista.

Tervetuloa siis mukaan toimimaan silloin tällöin tai säännöllisemmin.

Kiitos kuluneesta vuodesta, oikein Rauhallista Joulua ja Onnellista vuotta 2009.

"Syöpää sairastava lapsi on maailman yksinäisin."

Miten voi lohduttaa syöpään sairastunutta lasta tai lapsen perhettä vai voiko mitenkään? Älkää ainakaan hylätkö, sanoo espoolainen Merja Rukko.

EI SÄÄLIÄ vaan tsemppiä ja pieniä iloja

Juttu on julkaistu Dialogi-lehdessä 6/2008
Teksti RIITTA AHONEN. Kuva ANTERO AALTONEN

Lapsen vakava sairaus pysäytti Merja Rukon perheen maaliskuussa. 12-vuotiaalla Annalla todettiin syöpä, melanooma. Melanoomaan sairastuu seitsemän lasta miljoonasta.

Perheen elämä muuttui hetkessä. Ensimmäinen tunne oli epäusko, sitten järkytys ja pelko. Eniten perhe kaipasi tukea ja ymmärrystä ystäviltä ja läheisiltä. Jokainen lämmin, myötä elävä ele tai suhtautuminen on kantanut eteenpäin ja jäänyt mieleen pysyvästi.

Monen mielestä on vaikea puhua sairastuneen lapsen perheelle, koska tuntuu, ettei osaa valita sanojaan oikein. Syöpään sairastuneen suurimpia haasteita onkin, miten pitää yllä ihmissuhteita.

– Lääkäri osasi kertoa diagnoosin siten, että emme musertuneet täysin. Jos asian takia pitää lyödä avokämmenellä, voi sen tehdä silkkihansikkain kuten hän.

Annan sytostaatti- ja interferonihoidot alkoivat. Sairauslomaa koulusta annettiin ensin kesään saakka. Hankaluudet alkoivat, sillä opetusta kotiin olikin vaikeaa saada eikä sairastunut lapsi voi käydä entistä koulua.

– Syöpää sairastava lapsi on maailman yksinäisin. Puhelimet lakkaavat soimasta. Kukaan ei enää piipahda kylässä. Jopa yritykseni työt alkoivat hiljetä, koska meillä on lapsi vakavasti sairaana. Ei meidän tuskaa tarvitsisi lisätä sillä, että meidät hylätään ja unohdetaan. Tekisi mieli avata ovi ja huutaa, että täällä me olemme yhä. Olemme ihan sama perhe ja haluamme elämämme takaisin.

Annalla on vuotta nuorempi pikkuveli. Perheen kuopus, poikavauva on puolivuotias.

Pelkkä kuunteleminen auttaa

Ihmisten on vaikeaa löytää oikeita sanoja, joilla kertoa myötätun- nostaan. Etenkin lapsen syöpään liittyy niin paljon torjuntaa, että suusta putoilee sammakoita. Niistä tietävät kaikki syöpälästen vanhemmat.

Merjalle on todettu, että onhan sinulla vielä onneksi nuo toiset lapset. On otettu osaa suruun ihan kuin joku olisi kuollut. On sanottu, että voit vielä hankkia uuden lapsen. On sääli tai kerrottu muiden sairauksista ja siitä, kuinka muilla on huonompi tilanne.

"Tekisi mieli avata ovi ja huutaa, että täällä me olemme yhä."

– Jos haluaa tukea, auttaa paljon jo sekin, että vain kuuntelee, kun haluan puhua. Ei tarvitse edes kommentoida mitenkään. Aina en halua edes puida asiaa. Sairaus on läsnä kuitenkin elämässämme joka päivä, eikä se pääse koskaan unohtumaan.

Yksikin kannustava lause kantaa pitkään.

– Leikkauksen jälkitarkastuksessa lääkäri sanoi, että ei tässä nyt vielä ihan pyyhettä kehään heitetä. Ei se tämän enempää vaadi. Emme kaipa sääliä vaan tsemppiä ja pieniä iloja. Myös ystävät, jotka ottavat arkipäiväisesti yhteyttä ja kysyvät, mitä kuuluu, antavat voimia.

Haluamme voittaa sairauden

On tutkittu, että syöpään sairastuneen nuoren perheen tasapainon säilymisen kannalta on tärkeää, että perhe voisi palata normaaliin elämään mahdollisimman pian.

– Mielelläni keskustelisin ihan mistä vain, vaikka veneistä tai säästä. Voisin lähteä joskus kavereiden kanssa uloskin, mutta syöpä näyttää vievän meiltä kaiken normaalin ihmisten välisen kanssakäymisen.

Unettomat yöt ovat pahimpia. Kun on pimeä, on kuolemanpelko käsittämätön. Sen kanssa on vain opittava elämään. Perheen pienellä vauvalla on hoitaja silloin kun vanhemmat ovat lastenosastolla Annan kanssa tai uupuvat.

Merja ja Anna haluavat voittaa yhdessä sairauden.

– Me keskustelemme paljon vaikeistakin asioista, kuolemastakin. Ajatukset ovat kuitenkin tulevaisuudessa. Ensi keväänä, kun sytostaattihoidot ovat ohi, lähdemme Lappiin. Nyt kaikki tunteet ovat saluttuja. Myös iloiset. Välillä kerromme toisillemme, millaisiin kummaliisiin tilanteisiin olemme sairauden takia joutuneet ja millaisia kommentteja olemme joutuneet nielemään ja sitten nauramme päälle. Se on meidän tapamme selviytyä.

Kirjoittaja on vapaa toimittaja Kemistä.

Lasten ja perheiden voimavarojen tukeminen sairaalassa

Teksti: Anna Cantell-Forsbom

- Nobab:n ja Each:n ensimmäinen yhteinen kongressi pidettiin syyskuussa Helsingin Lastenkliniikalla

Yhdistyksemme Kympin Lapset on Suomen NOBAB-yhdistyksen jäsen. Suomen NOBAB – NOBAB i Finland r.y. kuuluu Nordisk förening för sjuka barns behov yhdistykseen eli Pohjoismaiseen yhdistykseen sairaiden lasten hyväksi ja edustaa Suomea EACH:ssa (European Association for Children in Hospital). NOBAB:n toiminnan lähtökohtana ovat lasten sairaanhoidon standardit, eli normit, joiden toteutumista pyritään edistämään.

Helsingin Lastenkliniikalla järjestettiin 12.-14.9.2008 NOBAB:n kansainvälinen kongressi, joka pidettiin ensimmäistä kertaa yhdessä EACH:n eli eurooppalaisen sisaryhdistyksen kanssa. Kongressi aiheena oli lasten ja perheiden voimavarojen tukeminen (voimaannuttaminen) sairaalassa.

Osanottajia oli noin kahdeksankymmentä 13 eri maasta; Suomen lisäksi, Ruotsista, Islannista, Hollannista, Itävalasta, Sveitsistä, Ranskasta, Isosta-Britanniasta, Irlannista, Tšekistä, Kroatista, Sloveniasta ja Portugalista. Suurin osa osallistujista oli henkilökuntaa Euroopan eri lasten sairaaloista; sairaanhoitajia, psykologeja, lastentarhanopettajia, lastenhoitajia, leikkiterapeutteja, sosiaalipedagogeja ja lääkäreitä. Vanhempien järjestöjen edustajia oli vain kolmesta potilasjärjestöstä.

Kongressipäivien ohjelma oli tiivis. Luentojen aiheet käsittelivät sekä lasten että vanhempien voimaannuttamista (empowering); voimavarojen tukemisen erilaisia keinoja, lasten leikin tukemista ja sen tutkimista, hoitajien ja perheiden välistä vuorovaikutusta, lapsen näkökulmaa sairaalassa ja lasten kokemusten huomioimista, perhekeskeistä ensitiedon antamista sekä hyvää valmistautumista sairaalahoitoon ja erilaisiin toimenpiteisiin. Myös sairaalaklovnit kertoivat omasta työstään. Dr Rockenfaller alias Lilli Sukula-Lindblom näytti hauskaasti ja elävästi, läsnäolijoita osallistaen ja käytännön esimerkein, miten näyttelijän ammatitaidolla ja pienten potilaiden toivomuksia kunnioittaen voidaan helpottaa sairaalassaolon ankeutta ja ikävien hoitojen tuomaa mielihapaa.

Ruotsalainen terveystieteiden tohtori, sairaanhoidon opettaja Maja Söderbäck kiteytti lasten ja perheiden voimavarojen tukemisen ydinajatuksen seuraavasti: "Voima tai valta (power) ei ole mitään sellaista, jota ihmisille voi antaa, se on sitä, että voit tukea ihmisten omia voimavaroja, voit fasilitoida ihmisiä, mutta et voi voimaannuttaa heitä".

Kongressin osallistujien puheenvuoroissa nousi esille henkilökunnan kokemukset, joiden mukaan sairaalassa olevien lasten vanhempia kannustetaan aktiivisuuteen ja osallisuuteen, mutta kiireisessä sairaalatyössä hoitotyöhön osallistuvat ja erityisesti hoitokäytäntöjä ja rutiineja kyseenalaistavat perheet koetaan usein hankaliksi ja henkilökuntaa työllistäviksi potilaiksi.

Luentojen tauoilla oli mahdollisuus tutustua erilaisiin kehittämishankkeisiin, tutkimustuloksiin ja lasten sairaaloihin kehitettyihin materiaaleihin.

Oheismateriaalina oli myös erilaisia tuotteita, joilla kerättiin varoja lastensairaaloihin. Sveitsiläiset opettivat meille pohjoismaalaisille, että villaiset ranteenlämmittimet pitävät sormet lämpiminä talvipakkasillakin ja useimmilla meistä olikin loppuseminaarin ajan erilaisia kauniista langoista kudottuja ranteenlämmittimiä, joista oli hyötyä kylmässä ja vetoisessa Niilo Hallman-salissa.

Lasten sairaalahoidon standardit

Lasten sairaalahoidon standardit on laadittu yhteistyössä eri ammattilaisten ja vanhempien kesken. Standardit sisältävät kymmenen (10) periaatetta, jotka pohjautuvat YK:n Lapsen oikeuksien sopimukseen ja joissa on huomioitu eri-ikäisten lasten emotionaalisia ja kehityksellisiä tarpeita sairaalassa.

Standardit on yhdenmukaistettu eurooppalaisiksi lastensairaanhoidon standardeiksi ja ne on hyväksytty 16 eri Euroopan maassa.

Standardeilla halutaan antaa sairaalan henkilökunnalle kriteerejä lasten sairaanhoidon laadun turvaamiseksi. Tavoitteena on saada standardit mukaan lainsäädäntöön, suosituksiin ja ohjeisiin.

1. Sairaalahoitoon ottaminen

Lapset tulee ottaa sairaalaan osastohoitoon vain silloin, kun heidän tarvitsemaansa hoitoa ei voida yhtä hyvin toteuttaa kotona tai polikliinisesti.

2. Lapsen oikeus vanhempaan

Lapsilla tulee olla oikeus pitää vanhemmat tai vanhempia korvaavat henkilöt luonaan koko ajan sairaalassa ollessaan.

3. Vanhempien läsnäolon turvaaminen

Yöpymismahdollisuus tulisi tarjota kaikille vanhemmille ja heitä tulisi kannustaa ja auttaa olemaan lapsensa luona. Vanhemmille ei saisi koitua erillisiä kuluja tai ansionmenetyksiä heidän jäädessään lapsensa luokse. Vanhempien aktiivista osallistumista lapsesta huolehtimiseen tulisi kannustaa ja samalla kertoa heille osaston rutiineista.

4. Tiedottaminen

Lapsilla ja vanhemmilla tulee olla oikeus saada tietoa ikää ja ymmärtämiskykyä vastaavalla tavalla. Tulisi toimia niin, että fyysisiä ja tunneperäisiä rasituksia vähennetään.

5. Yhteispäätös

Lapsilla ja vanhemmilla tulee olla oikeus - tietoa saatuaan - osallistua kaikkiin päätöksiin, joita lapsen hoidon suhteen tehdään. Jokaista lasta tulee suojella tarpeettomilta lääketieteellisiltä hoidoilta ja tutkimuksilta.

6. Hoitoympäristö

Lapsia tulee hoitaa yhdessä muiden samassa kehitysvaiheessa olevien lasten kanssa, eikä heitä saa sijoittaa aikuisosastoille. Sairaalassa olevien lasten vieraille ei saa asettaa ikärajoitusta.

7. Normaalikehityksen tukeminen

Lapsilla tulee olla kaikki mahdollisuudet ikänsä ja vointinsa mukaan leikkiä, virkistäytyä ja käydä koulua. Heidän tulee olla tiloissa, jotka on suunniteltu ja kalustettu heidän tarpeitaan vastaavasti ja niissä on oltava tarpeelliset välineet sekä riittävästi henkilökuntaa.

8. Lastensairaanhoitoon sopiva henkilökunta

Lapsia hoitavalla henkilökunnalla tulee olla sellainen koulutus ja pätevyys, että se kykenee vastaamaan lasten ja perheiden fyysisiin, emotionaalisiin ja kehityksellisiin tarpeisiin.

9. Jatkuvuus

Lapsia hoitavan työryhmän on taattava hoidon jatkuvuus. Seuranta-suunnitelman tulee olla valmis, kun lapsi uloskirjoitetaan.

10. Loukkaamattomuus

Lapsia tulee kohdella hienotunteisesti ja ymmärtäväisesti ja heidän yksityisyyttään tulee poikkeuksetta kunnioittaa.

www.nobab.fi, www.each-for-sick-children.org,
www.sairaalaklovnit.fi

Teksti: Anna Cantell-Forsbom

Kuortinkartanon lastenjuhlissa oli tänä vuonna taikajuhlat

Kuortinkartanon jokavuotisissa lastenjuhlissa oli tänä vuonna todellisen Taikajuhlan tunnelma, kun Ritari Urhea ja kauniit prinsessat Salla ja Malla mukanaan niin lohikäärme kuin krokotiili Herberttikin johdattivat osallistujia linnanjuhliin ja miekkailun saloihin.

Osallistujia oli edellisten vuosien tapaan kymmeniä, vaikka tiedottamisessa sattuneen katkoksen takia osa lähti juhliin vain muutaman päivän varoitusaajalla.

Kuortissa perheviikonloppua viettäneet perheet olivat laittaneet Kuortinkartanossa juhlatilan ja arpajaisvoitot valmiiksi, kun bussi Helsingistä saapui paikalle puolenpäivän aikaan.

Harmaita ja sateista sää ei latistanut juhlatunnelmaa, sillä päivään mahtui satukonsertti lauluineen ja leikkeineen, askartelua, kasvomaalausta, arpajaiset, ritarimiekkailua ja Kuortinkartanossa, kun oltiin, niin juhlapäivälinen kakkukahveineen.

Uimaopettaja Taukka Taleva aloitti kansalaiskeräyksen syöpälapsille

Teksti: Anna Cantell-Forsbom

Mirja Pyykön ohjelma kolahti

Mirja Pyykön ohjelma Helsingin Lastenkliniikan osasto K-10:stä esitettiin televisiossa sunnuntaina helmikuun ensimmäisenä päivänä vuonna 1982. Seuraavana aamuna helsinkiläiset uimaopettajat Tauno Taleva, Jussi Pesola ja Esa Suominen päättivät järjestää keräyksen syöpälasten hyväksi.

Ikänsä lasten kanssa työskennelleille uimaopettajille "oli itsestään selvää" mitä piti tehdä, kun television välityksellä heille, kuten monille muillekin suomalaisille näytettiin minkälaisissa hoito-olosuhteissa pienet syöpäpotilaat joutuivat olemaan. Jo ennen työpäivän alkua uimaopettajat ryhtyivät puuhaan. Pankkiin ja postiin saatiin keräystilit avattua heti virka-ajan alettua. Tauno, "Taukka" Taleva oli jo seuraavan aamu-päivän aikana yhteydessä toimittaja Mirja Pyykköön ja lastenkliniikan professori Niilo Hallmaniin, joka oli keräyksen ajan lastenkliniikalla yhteyshenkilönä keräykseen liittyvissä asioissa ja hän, samoin kuin hänen sihteerinsä Maija Ojamo auttoivat monissa käytännön järjestelyissä.

Keräyslupakin saatiin nopeasti talkoohengessä

Keräyslupa-asiaa selvitettyä kävi ilmi, ettei yksityishenkilö voi hakea keräyslupaa. Hyvällä asialla olleet uimaopettajat eivät lannistuneet byrokratian koukeroiden alla, vaan hyödynsivät monia kontakteja ja saivat Siltamäen judoseuran hakemaan vaadittua keräyslupaa. Sisäasiainministeriön keräyslupa numero 604 myönnettiin vain parin päivän käsittelyajan jälkeen pikapäätöksellä kolmeksi kuukaudeksi helmikuun alusta toukokuun alkuun.

Keräyslupa saatiin ennätyksellisen nopeasti, mutta julkisuuteen ehti iltapäivälehden lööppi, jonka mukaan syöpälapsille rahaa keräävät uimaopettajat ovat ilman keräyslupaa toimivia huijareita, jotka joutuvat "puoleksi vuodeksi linnaan". Suora kontakti toimittaja Mirja Pyykköön mahdollisti näyttävän oikaisun jo seuraavan päivän Ilta-lehdessä. Mirja Pyykkö sattui nimittäin olemaan lehdistötilaisuudessa juuri, kun tieto keräyslupan saamisesta tuli ja hän saattoi samassa tilanteessa kertoa kaikille läsnäolijoille tiedotusvälineiden edustajille, että keräyksellä on asianmukaiset luvat ja vaatia asianmukaista anteeksipyyntöä.

Keräyksen alullepanijoille oli tarkoitus osoittaa, että keräysvarat ohjataan lyhentämättöminä keräyskohteeseen. Taukka Taleva korostaa, että "keräyspotista ei juotu edes pientä kuppia kahvia". Keräyslupamaksu ja kaikki muut kulut katettiin keräyksen järjestäjien omasta pussista.

Taukka oli ihmetellyt miten on mahdollista, että monista keräyksistä, joista on tullut merkittävästi rahaa, keräyskohde ei ole saanut siitä kuin pienen osan. Hän esittikin Sisäasiainministeriölle, että keräyksistä tulisi ohjata vähintään puolet suoraan keräyskohteisiin, muuten keräyslupaa ei tulisi myöntää.

Syöpälästen keräyksessä oli tarkoituksena sekä kerätä varoja syöpälapsille että osoittaa, että jos on halua, voidaan kaikki keräysvarat osoittaa lyhentämättöminä keräyskohteeseen. Aktiivisella vaikuttamisella uimaopettajat saivatkin suomalaisten talkoohengen herätettyä; mm. pankkiyhdistys lahjoitti keräyksen päätteeksi kaikki tilillepanokorvaukset keräyssummaan.

Syöpälästen keräykselle asetettiin tavoitteeksi kerätä kolmen kuukauden aikana 100 000 markkaa. Tällä summalla saataisiin hankittua lastenkliniikalle solufereesi-laitte, jolla kerätään luovuttajilta, mm. lasten vanhemmilta ja muilta lähiomaisilta veren osa-alueita; verihutaleita, plasmata, puna- ja valkosoluja leukemiapotilaille. Keräystavoite saavutettiin ennätyksellisen nopeasti; kolmessa päivässä keräys oli tuottanut jo 132 993 markkaa eli kipeästi kaivatun solufereesi-laitteen hankinta varmistui heti keräyksen alussa.

Taukka Taleva totesi, että rahankeruu olisi varmaan lähtenyt käyntiin ilman kolmen uimaopettajan aktiivista panostakin. Niin moneen katsojaan Mirja Pyykön TV-ohjelma "kolahti". Uimaopettajien motiivina rahan keräykselle oli ajatus, että "jos jokin voi tehdä, niin tehdään se". Heillä oli myös uskallusta toimia ja luja luottamus siihen, että asiat järjestyvät. Ennakkoarvioitulla ja pyyteettömällä innolla toimineet uimaopettajat eivät halunneet itselleen julkisuutta. Julkisuutta tuli väistämättä jonkin verran, mutta tärkeintä heille oli viedä loppuun aloitettu keräysurakka.

Keräyksen lopputulos ylitti optimistisimminkin arvion. Keräys tuotti kolmen kuukauden aikana yli 3,6 miljoonaa markkaa.

Kansalaiskeräyksestä järjestötoiminnaksi

Maaliskuussa 1982 perustettiin Lastenkliniikan osasto 10:n lapsipotilaiden tuki ry, jonka hallintaan keräysvarat keräyksen loputtua siirrettiin.

Tuki ry:n perustamisessa oli mukana keräyksen alullepanijoiden lisäksi sairaalan ja vanhempien edustajat.

Samana vuonna perustettiin myös vanhempainyhdistys; HYKSin lapsisyöpöpotilaiden vanhemmat ja ystävät ry eli nykyisin tuttavallisemmin Kympin Lapset. Taukka jäi mukaan yhdistyksen toimintaan ja hän vastasi useiden vuosien ajan mm. lasten ja nuorten toiminnasta. Taukka oli vanhempainyhdistyksen hallituksessakin joitain vuosia.

Keräysvaroilla hankittiin osastolle hankittavien laitteiden lisäksi Messeniuksenkadun asunto, joka edelleenkin toimii potilasperheiden vanhempien yöpymispaikkana lasten sairaalassaolon aikana.

Tuki ry osti keräysvaroilla Pertunmaan kunnalta entisen kunnalliskodin, Kuortinkartanon, joka kunnostuksen jälkeen siirrettiin vanhempainyhdistyksen hallintaan potilasperheiden kurssi- ja virkistystoiminnan järjestämiseksi.

Auttamisen halu voi myös tarttua

Kun Taukan kaltainen aktiivinen toimija, jolla on paljon kontakteja eripuolille, osaa kysyä, ovat monet yksityishenkilöt ja yritykset tulleet tukemaan yhdistyksemme toimintaa.

Eräs pitkäaikaisista tukijoista on ollut kilpa-autoilija, autovuokraamo Benjamino, joka monen vuoden ajan antoi veloituksetta autoja ja pikkubusseja yhdistyksen käyttöön lasten ja nuorten kuljettamiseen.

Taukan värikkäisiin muistoihin kuuluu myös tapaus vuosien takaa, kun hän Kuortissa leireillä huomasi, että lapset tarvitsivat veneen. Hän otti yhteyttä SOK:n toimitusjohtajan sihteerin ja kertoi, että syöpälapsille pitäisi saada lahjoituksena soutuvene ja luottavansa siihen, että sihteerillä on suuri vaikutusvalta johtajien päätöksiin. Vene järjestyikin sihteerin välityksellä. Noin kymmenen vuoden kuluttua veneen lahjoituksesta Taukka kertoi uimahallin saunassa juttua soutuveneeseen keräämisestä, kun lauteiden nurkassa istunut vanhempi herrasmies tervehti Taukkaa ja sanoi ihmetelleensä vuosia kuka oli se, joka sai hänen sihteerinsä ylipuhuttua soutuveneeseen lahjoittamiseen ja olevansa iloinen siitä, että varmistui siitä, että vene oli tullut perille ja hyvään tarkoitukseen.

Aktiivinen toiminta myös muiden lasten hyväksi

Taukka ei enää ole yhtä kiinteästi mukana yhdistyksen toiminnassa kuin niinä aktiivisina vuosina, jolloin hän järjesti leirejä ja teki retkiä kymmenien nuorten kanssa. Oman perheen kasvaessa aikaa ei enää ollut samalla lailla kuin aikaisemmin. Uusien vastuunottajien vuoro on tullut, Taukka on tehnyt oman osansa. Taukka on kuitenkin lupautunut toimimaan yhdistyksen lomamaja Vileniuksen eräänlaisena yhdistettynä isännöitsijänä ja talonmiehenä huolehtien mökistä ja koordinoiden sen käyttöä.

Syöpälästen hyväksi tehdyn työn lisäksi Taukan hyväsydämyydestä on saanut nauttia myös monet muut sairast ja vammaiset lapset. Taukka perusti yhdessä hyvän ystävänsä ja nykyisen vaimonsa kanssa Uimaseura Varvasuimarit ry:n, jossa opetettiin monen vuoden ajan uimaan erilaisia ihmisiä vauvasta vaariin. Mm. CP-vammaiset, autistiset ja kehitysvammaiset lapset ja aikuiset polio-invalidit ovat saaneet kuntoutusta ja uimaopetusta Varvasuimareissa.

Mikä sitten on saanut Taukan toimimaan vuosikaudet aktiivisesti toisten hyväksi? Taukka arvelee saaneensa mallin isältään, joka oli aina valmis auttamaan toisia ihmisiä, niin nuoria kuin aikuisiäkin. Tunteet ovat vieneet toimimaan oikeaksi kokemiensa asioiden puolesta.

Parhaan kiitoksen Taukka tuntee saavansa niiltä nuorilta, jotka vielä vuosien jälkeen tulevat häntä tapaamaan ja muistelemaan yhteisiä mukavia leiri- ja matkakokemuksia.

Taukka lähettää terveisiä kaikille tutuille: "Moikatkaa, kun nähdään. En varmaan kaikkia tunne heti, mutta tönäskää. Ja olis gimis sittaa kimpassa iltaa niinku muutama vuos sitt, hoitakaa treffit ja skulatkaa mulle, tuun mukaan".

Nellin tarina

Syksyllä 2006 kun olin 14-vuotias, minulla oli jatkuvasti vatsa erittäin kipeä. Muistan kun kerran lähdin koulusta kesken kaiken, koska vatsaani koski aivan suunnattomasti. Kävellessäni koulusta kotiin pidätin kyyneleitä, kipu oli niin suunnattoman kova. Luulin jo pyörtyväni siihen paikkaan.

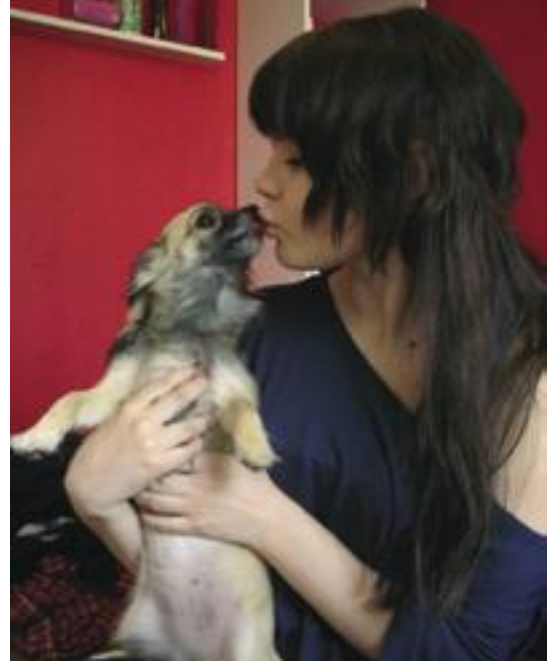
Meni pitkä aika kun en voinut käydä ollenkaan koulua, en vain pystynyt. Ravattiin äidin kanssa jatkuvasti terveysasemalla, mutta lääkäri ei tuntunut voivan auttaa. Minulta testattiin laktoosi-intoleranssi ja tulos näytti positiivista. Ajattelin että nyt oikealla ruokavaliolla minut saataisiin kuntoon. Se ei kuitenkaan auttanut ja niin päädyimme äidin kanssa lääkärille uudestaan. Tällä kertaa lääkäri epäili kivun liittyvän jotenkin suolistooni, joten lupasi varata minulle ajan Lastenklinalle tähtystykseen. Hetkittäin kivut hellittivätkin, kunnes ne alkoivat taas kahta kauheampina uudestaan. Kaveritkin alkoivat jo huolestua, kun minua ei näkynyt koulussa, lisäksi he kertoivat minun laihtuneen paljon, mitä en huomannut itse ollenkaan.

Vihdoin ja viimein koitti päivä, pääsisin Lastenklinalle tähtystykseen. Ajattelin että nyt asia varmasti ratkeaisi ja vatsakipuuni löytyisi syy. Kaikki meni sairaalassa hyvin ja minut päästettiin kahden yön jälkeen kotiin, olin jo valmis lähtemään seuraavana päivänä kouluun. Mutta kun aamulla heräsin, äiti kertoi että sairaalasta oli soitettu. Nukutuslääkäri oli huolestunut hengityksestäni nukuessani tähtystyksessä, minun täytyisi heti lähteä sairaalaan ja asiasta täytyisi ottaa selko. Muistan tuon päivän erittäin hämäästi, vain sen että istuimme huoneessa jossa oli myös lääkäri. Lääkäri tunnusteli kaulani ja kainaloni ja kertoi että minulla on kasvain. En ensin ymmärtänyt ollenkaan mitä hän tarkoitti, sen jälkeen purskahdin itkuun. En edes ymmärtänyt asian vakavuutta, tiesin vain että sen on oltava jotakin todella pahaa. Sen jälkeen minut lähetettiin koepalanottoon, siitä selviäisi onko kasvain hyvä vai pahalatuinen, en edes tiennyt silloin mitä se tarkoittaisi.

Seuraavaksi muistan heränneeni osastolta, jossa näin vanhempani. Olin juuri herännyt nukuksesta ja olin vielä aivan sekaisin. Huomasin kuitenkin vanhemmistani, että nyt ei asiat ole hyvin ja että osasto missä olen ei ole tarkoitettu vain muutaman päivän vierailuja varten. Minut vietiin huoneeseen ja kuulin olevani osastolla 10. Minulla todettiin suurisoluihin b-solun lymfooma. Se on imusolmukesyöpä ja minulla siitä suurin osa sijaitti vasemmassa keuhkossani. Muistan kuinka olin epätietoinen enkä tajunnut mitä sanaan syöpä liittyisi. Huoneessani oleva hoitaja kuitenkin yritti kannustaa minua kertomalla, että kyllä ne hiukset kasvavat sitten aikanaan takaisin. Se oli vikatikki ja romahdin täysin. En ollut siinä tilassa tajunnut ollenkaan, että tulisin menettämään kaikki hiukseni. Vaikka asia kuulostaakin nyt todella pieneltä, oli se silloin minulle erittäin iso juttu. Olin kasvattanut hiuksiani pitkän aikaa, ja ne olivat pitkät ja paksut. Hiusten menettäminen oli kuitenkin vain yksi asia minkä joutuisin kärsimään, ja silloin en voinut edes kuvitellakaan niitä muita asioita joita joutuisin kestämaan...

Ensimmäinen sytostaattihoido alkoi melkein heti ja se kesti noin kolme päivää. Ensimmäinen hoito oli todella kevyt, lääkärit kai halusivat aloittaa kevyesti ja katsoa miten tulisin kestämaan niitä lääkkeitä. Ennen joulua minulla oli kantasolujenkeräys mahdollista jättäsytostaattihoidoa varten, jota ei kuitenkaan koskaan tarvittu.

Toinen sytostaattihoidon oli joulukuussa ja se loppui juuri ennen jouluaattoa. Kotiin pääseminen joulukuksi oli epävarmaa. Pääsin kuitenkin lähtemään onneksi aattoamuna kotiin, en olisi halunnut viettää joulua sairaalassa joten se oli suuri helpotus minulle. Sain silloin oltua muutaman päivän kotona, kunnes sain infektion. Minulla nousi kuume ja oksensin jatkuvasti, oloni oli aivan kauhea. Lisäksi suun- ja nielunlimakalvot menivät rikki, joten syöminen ei onnistunut. Ennen joulua kävimme myös äidin kanssa peruukkiliikkeessä, sillä hiukseni olivat alkaneet irtoilemaan. Muistan kun menin suihkuun sairaalassa ja pesin hiuksiani, käsiini tarttui kourallinen hiuksia. Se oli kamalaa mutta en halunnut, että hiuksiani leikattaisiin pois, halusin että ne lähtisivät omaan tahtiinsa. Pian kuitenkin hiuksia oli jo lähtenyt erittäin paljon ja ne olivat erittäin ohuet ja huonossa kunnossa. Päätin että leikkaisin ne lyhyemmiksi, niin se ei ehkä olisi niin kamalaa kun niitä ei sitten kohta olisikaan enään yhtään jäljellä. Pian olinkin jo kalju, totuin siihen nopeasti. Sairaalassa ollessani käytin kuitenkin huivia. Ja aina kun lähdin sairaalasta pois tai näin kavereitani oli minulla peruukki päässäni. Se oli tehty van-

Koirani Mimi, jonka sain ennen viimeistä hoitoani.

hojen hiusteni näköiseksi ja näyttikin peruukiksi aika aidoilta hiuksilta.

Jäljellä oli vielä neljä sytostaattihoidoa, mutta sitä en tiennyt vielä silloin. Totuin rytmiin nopeasti, ensin noin viikko sairaalassa sytostaattihoidossa, sen jälkeen muutama päivä kotona jonka jälkeen sairaalaan infektion takia ja sitten tulikin jo uusi hoito. Sairaalassa ollessani vain nukuin, katsoin telkkaria tai olin tietokoneella. Kotiin pääseminen hoidon jälkeen tuntui aina mahtavalta ja päivät kotona menivät aina liian nopeasti. Koulua kävin sairaalakoulussa silloin kun olin kotona ja olo oli siedettävä. Silloin kun olin osastolla tulivat sairaalakoulunopettajat opettamaan minua sinne. Myös kotiopetus alkoi myöhemmin. Omasta koulustani tuli kolme opettajaa jotka kävivät kotonani silloin kun sain olla siellä hoitojen jälkeen.

Helmikuussa minulla oli ollut hoitoja jo neljä. Lääkärit alkoivat pohdita oliko syöpä saatu jo kukistettua, vai vieläkö elävää kudosta olisi jäljellä. Ainoa varma konsti jolla asian saisi selvitettyä oli koepalanotto, joten leikkaussali kutsui jälleen. Koepalanotto oli tarkoitus hoitaa tähtystyksellä, mutta kun heräsin vihdoinkin leikkauksesta tajusin että kyseessä oli ollut isompi toimenpide kuin tähtystys. Koepala oli otettu leikkauksella kylkiluiden välistä. Nukutuksesta herättyäni oloni oli aivan kamala. Muistan kuinka huusin, kipu oli niin suuri. Meni monta päivää kun vain makasin sairaalasängyssä ja en pystynyt liikkumaan ollenkaan. Jos vähänkin liikauduin tai edes nauroin se sattui kamalasti. Pikkuhiljaa aloin kuitenkin toipumaan leikkauksesta ja olin sairaalassa noin viisi päivää. Kärsimys kuitenkin palkittiin, kun sain kuulla hyviä uutisia. Lääkärit kertoivat että koepala oli kuoliassa. Se oli ihanaa kuulla, ja siitä alkoi heti lääkäreiltä utelu, että koska saan viimeisen hoitoni? Siihen ei kuitenkaan osattu vastata. Vielä täytyisi antaa pari sytostaattihoidoa jotta oltaisiin varmoja, että syöpä on tosiaankin saatu kukistettua. Hyvät uutiset vaikuttivat minuun tietysti positiivisesti, joten pääsin pian jo lähtemään sairaalasta pyörätuolin avulla. Kun kuulin että koepalasta ei löytynyt enään syöpäsoluja, asenteeni muuttui hetkessä. Päätin että nyt on vain pakko jaksaa viimeiset hoidot ja mietin sitä kaikkea mitä saisin tehdä kun olisin taas terve. Saisin nähdä kavereita useammin, pääsisin jonkin ajan kuluttua taas käymään kaupoissa ja muissa paikoissa missä en ollut saanut käydä infektoriskin takia. Saisin taas elää normaalia elämää. Yhtä asiaa odotin kuitenkin enemmän kuin muita. Kun sairastuin äitini lupasi minulle, että saisin koiran kunhan vain tervehtyisin. Sen avulla jaksoin ajatella positiivisesti.

Kun hoitoja oli ollut jo viisi ja vielä oli yksi hoito tiedossa, sain vihdoinkin oman koiranpentuni. Se oli ihanaa mutta samalla tiesin kohta joutuvani sairaalaan viimeiselle hoidolle ja joutuisin olemaan koirasta erossa. Viimeisellä hoidolla mieleni oli ehdottomasti parempi kuin muina hoitoina, samalla kuitenkin oli haikea olo sillä olin jo tottunut tähän ympäristöön ja ihmisiin. Oli vaikea ajatella että tästä lähtien nukunkin kaikki yöni kotona. Sairaalasta oli tullut minulle kuin toinen koti. Viimeinen hoitoni loppui maaliskuun lopussa.

Sen jälkeen sitten vain odoteltiin hoidonloppututkimuksia ja keräsin voimia kotona. Hoidonloppututkimusten ajankohta venyi toukokuulle, ja synttärinkin lähestyivät. Kun menin luuydintutkimukseen ajattelin ja tietysti toivoin sen olevan viimeinen nukutus pitkään aikaan, enkä ehkä enään koskaan joutuisi nukutukseen. Se oli haike-

aa ajatella, sillä pidin nukutuksista kovasti. Hassua, mutta jotenkin oli aina mukava mennä nukutukseen. Tuntui kivalta kun ei ikinä tiennyt milloin nukahtaisi ja yritti pitää itsensä väkisin hereillä. Muita hoidonloppututkimuksia olivat pet-tutkimus, mri-tutkimus, thorax-TT-tutkimus, sydänultra sekä luustokartta. Nyt vain sitten odoteltiin tuloksia.

Tulokset olivat hyviä ja syöpä oli saatu kukistettua. Hoitoihin menikin vain noin neljä kuukautta, mikä on todella vähän, mutta silloin se tuntui ikuisuudelta. Heti kuultuamme hyvät uutiset varasimme perheen kanssa matkan Lontooseen. Sain päättää minne lähtisimme kesällä ja halusin ehdottomasti mennä Lontooseen, siispä minulla oli yksi odotuksen aihe lisää. Myös mummini lähtisi mukaan sinne ja olisimme siellä viikon. Kesälle oli myös muita odotuksen aiheita, pääsisin lähtemään rippileirille kahden silloisen parhaan kaverini kanssa. En tietystikään ollut voinut käydä kirkolla rippikoulu tapaamisissa, mutta sain ne suoritettua onneksi muilla tavoin. Odotin leiriä kovasti, mutta samalla minua myös jännitti paljon. Olin käyttänyt peruukkia talvesta lähtien ja olin itse jo tottunut siihen. Mutta mitä muut ajattelisivat siitä? Tietäisivätkö kaikki että minulla on ollut syöpä? Leiri sujui kuitenkin erinomaisesti, ja se on yksi elämäni ehdottomasti parhaimmista viikoista ikinä. Tutustuin siellä uusiin ihmisiin eikä kukaan kohdellut minua huonommin kuin muita.

Pikkuhiljaa syöpä alkoi hiipua pois mielestäni, ja paluu normaaliin elämään alkoi. Kohta olin jo syksy, ja koulut alkoivat. Minua se jännitti erityisesti, sillä palasin omaan kouluuni. Samalla se pelotti minua ja samalla odotin sitä kovasti. Mietin ihana nähdä taas kaikki koulukaverit ja elää melkein normaalia elämää, niin kuin muutkin ikäiseni. Minua pelotti kuitenkin että mitä kaikki ajattelisivat paluustani. Mo-ni kuitenkin koulussa tiesi että olin sairastunut syöpään. Luokallani oli käynyt heti sairastuttuani kuntoutusohjaaja kertomassa tilanteen, ja kaiken tarpeellisen tiedon syöpään liittyen. Ensimmäinen koulupäivä sairastumisen jälkeen jännitti, mutta se sujui kuitenkin hyvin. Minut otettiin hyvin vastaan takaisin kouluun. Pikkuhiljaa muut unohtivatkin että olin edes koskaan ollut pois koulusta ja tosin itekin tähän niin sanottuun normaaliin elämään, koulunkäyntiin ja kavereiden näkemiseen koulun jälkeen. Kontrollitkin alkoivat lähestyä ja niitä oli noin kolmen kuukauden välein. Ne ovat tietysti aina yhtä pelottava asia, mutta alkuun se jännitti ainakin kovasti. Mietin että mitä jos syöpä onkin uusiutunut? Mietin usein myös, että en kestäisi sitä enään. Tottakai pitäisi yrittää olla vahva, mutta ajatus siitä että joutuisin kokemaan kaiken sen uudestaan, kauhistuttaa. Ennen kontrolleja sainkin aina samanlaisia tuntemuksia, kuin silloin ennen kuin sairastuin. Keuhkooni

pistää samalla tavalla kuin silloin, kun emme vielä tienneet mikä minulla oli. Luulenpa kuitenkin että se pistely on vain pelko syövän uusiutumisesta ja että kehoni reagoi sillä tavalla kun mietin asiaa jatkuvasti ja pelkään syövän tulleen takaisin. Vielä ei ainakaan kuitenkaan ole tapahtunut niin, ja toivon tietysti ettei koskaan niin tapahdukaan.

Talvella kävin myös ensimmäistä kertaa Kuortinkartanossa. Me nimme äitini kanssa sopeutumisvalmennuskurssiin, enkä olisi millään halunnut lähteä. En halunnut puhua kenellekään syövästäni, se oli minulle arka asia. Yritin kauan aikaa sulkea sen kokonaan pois mielestäni, ja yritin olla kuin sitä ei koskaan olisi tapahtunutkaan. Onnekseni menin kuitenkin Kuortinkartanoon, sillä sain sieltä kaksi pysyvää hyvää ystävää. Tuntui helpottavalta puhua jonkun kanssa syövästä, jonkun joka ymmärsi täsmälleen mitä tarkoitin. Muut ystäväni eivät tietenkään ole koskaan voineet ymmärtää täysin miltä minusta on tunnut silloin kun olin sairaana, mutta nyt joku vihdoin ymmärsi.

Yhdeksäs luokka koulussa sujui nopeasti, ja ennen kuin huomasinkaan se oli jo ohi. Koko vuosi oli mennyt todella nopeasti. Vuoteen mahtui paljon vaikeita hetkiä, ja vuosi olikin minulle aika rankka.

Kaikesta kuitenkin selvitettiin ja nyt edessä on uusi elämä. Vieläkin käyn kontrolleissa, niitä harvennettiin juuri ja niitä on nykyään neljän kuukauden välein. Vieläkin meno kontrolleihin pelottaa ja ajatus syövän uusiutumisesta saa aikaan pistelyä keuhkoissa. Olen nyt kuitenkin vahvempi ihminen kuin mitä olin ennen kuin sairastuin. Olen oppinut sairastumiseni myötä paljon asioita. Osaan arvostaa elämää ja yritän nauttia jokaisesta päivästä, sillä koskaan ei voi tietää milloin päivä on viimeinen. Jos jotain positiivista täytyy sairastumisestani sanoa, on se varmasti se, että tajusin kuinka suuri apu lääkäreistä ja sairaanhoitajista on. Ilman heitä en olisi varmaan nyt tässä. Siispä aloitin nyt syksyllä lähihoitajaksi opiskelun ja valmistun toivottavasti kolmen vuoden päästä. Sen kolmen vuoden jälkeen aion jatkaa opiskeluja sairaanhoitajaksi. Tavoitteenani on päästä auttamaan sairaita ihmisiä, varsinkin lapsia ja nuoria. Ehkä jopa syöpään sairastuneita. Ja jos vain jaksan opiskella, ehkä minusta tulee jonakin päivänä lääkäri. Niihin kahteen tyttöön joihin tutustuin Kuortinkartanossa, pidän yhteyttä nykyäänkin. Meistä on tullut hyviä ystäviä, ja yritämme nähdä mahdollisimman usein. Nykyään puhumme tietysti myös muustakin kuin syövästä. Mutta joskus jos vaikka kontrolleihin meno pelottaa, tiedän kenelle voin puhua siitä ja tiedän että he ymmärtävät minua täysin ja sitä mitä tunnen.

Vaikka sairastumisestani on jo melkein kaksi vuotta aikaa, on se silti vielä osa elämäni ja tulee aina olemaankin.

Joulu-kortteja

Joulukorttikilpailu järjestettiin tänä vuonna toista kertaa. Osallistujamäärä oli varsin vähäinen. Voittajatoiksi valittiin kaksi nalleaiheista työtä, jotka on piirtänyt 12-vuotias Anna Rukko osastolla 10.

Annan piirtämiä joulukortteja voi tilata osoitteesta [sannaj.mahonen\(at\)kolumbus.fi](mailto:sannaj.mahonen(at)kolumbus.fi) tai p. 050 564 57 80 (iltaisin). Kortteja myydään 10 kpl nipuissa seuraavasti:

10 kpl "iso nalle"- tai "kaksi nalle"-korttia 13 euroa.

10+10 korttia (tai 20 kpl jompaa kumpaa korttia) 25 euroa.

100 korttia (tai 50+50) 120 euroa.

Yli 500 kpl firmatilauksista tehdään erillinen tarjous.

Tule mukaan juoksemaan Helsinki City Run puolimaraton

Helsinki City Run 2008 yhdistyksen joukkue.

Helsinki City Run puolimaraton juostaan ensi vuonna 9. toukokuuta ja yhdistyksemme tukee potilasperheiden jäsenien osallistumista juoksuun. Tapahtuma on puolen vuoden päästä, joten vielä on hyvin aikaa valmistautua tähän suosittuun kuntoilutapahtumaan. Puolimaratonille odotetaan yli 10 000 osallistujaa.

Viime vuonna yhdistyksen joukkueessa oli viis juoksijaa, mutta nyt uskomme saavamme kasaan ainakin pari kymmentä reipasta hölkkääjää.

Esitän myös epävirallisen haastan osasto k10:n henkilökunnalle. Yhdessä osallistumalla voimme järjestää itsellemme mukavan päivän kuntoilun parissa.

Ilmoittautumiset ja tiedustelut: Vesa Ahlstedt, fam.ahlstedt@kolumbus.fi tai 040-5027395.

Kiitokset lahjoittajille

Kauhavan Kangas-Aitta Oy on lahjoittanut Kuortinkartanon lasten ja nuorten leiritoimintaan askartelutarvikkeita. Seuraavassa lehdessä juttu joululeiristä.

RAY tukee myös HYKS:n lapsisyöpäpotilaiden vanhemmat ja ystävät ry:tä.

Teksti: Mia Eskelinen

Simple Plan laulaa syövän sairastaneiden ihmisten ja heidän lähimmäistensä hyväksi

Maailmankuulu, Kanadalainen Rock-yhtye Simple Plan on julkaissut "Save You"-musiikkivideon netissä osoitteessa www.simpleplan.com

Kappale on omistettu Simple Planin laulajan Pierre Bouvierin veljelle Jaylle, jolla diagnosoitiin non-Hodgkinin lymfooma hänen ollessaan 28-vuotias. Kahden vuoden hoitojaksojen jälkeen Jay sai kuulla voittaneensa syövän. "Sen jälkeen kun tämä tapahtui läheiselle ihmiselle, me yhtyeen ajattelimme että voimme tehdä jotain auttaaksemme. Meidän tuli olla mukana ja antaa äänemme kuulua tässä syövän vastaisessa taistelussa. Haluamme, että musiikkivideoimme kertoo Jayn ja kaikkien muiden syövästä selviytyneiden tarinan. Halusimme näyttää, kuinka vahvoja ihmiset voivat olla ja lähettää viestin toivosta, selviämisestä ja rohkeudesta", yhtye kertoo.

"Save You" on neljäs singlelohkaisu "Simple Plan"-nimiseltä me-

nestysalbumilta, joka julkaistiin helmikuussa. Kappaleen digitaalisesta myynnistä tuleva tuotto lahjoitetaan erilaisille syöpäyhdistyksille ympäri maailmaa yhtyeen perustaman Simple Plan Foundationin kautta. Simple Plan lahjoittaa myös osan fanitavaramyynnistään ja 50 senttiä jokaisesta myydystä konserttilipusta hyväntekeväisyyteen.

Suomalaisille videon tekee huomion arvoiseksi myös se, että suomalainen jääkiekkolegenda Saku Koivu nähdään tällä videolla muiden syövästä parantuneiden ihmisten kanssa. Mm. Sharon Osbourne, Marissa Winokur (Hairspray-musikaalista tuttu) ja Kevin Hearn (Barenaked Ladies).

Saku Koivun kohdalla videossa nähdään teksti "Cancer survivor since January 2002".

Myytävät tuotteet

Yhdistyksemme logossa lintuemo ruokkii poikastaan - aikuinen pitää huolta lapsesta. Huolehtiva aikuinen voi olla äiti, isä, isovanhempi tai ystävä, he kaikki ovat lapselle tärkeitä ihmisiä. Yhdistyksemme logon mallista on valmistettu kulta- ja hopeakoruja, riipuksia ja korvakoruja. Pirstä itseäsi tai ystävääsi ostamalla/tilaamalla näitä koruja ja tuet samalla yhdistyksemme toimintaa.

Laattakorut

Uutuus! Laattakorut on suunniteltu erityisesti miehille ja pojille.

Etenkin pienempikokoinen, pyöreä malli sopii myös pienille lapsille, koska siinä ei ole teräviä kulmia.

Koruissa lintu on aitoa kultaa ja laatta sekä ketju hopeaa. Molempien korujen hinta on 75 euroa / kpl.

Korut valmistetaan alkuun tilausten mukaan, toimitusaika on reilu viikko.

Kuten muutkin korut, laattakorut lähetetään vastaanottajalle postiennakolla, postikulut (4,35 ?) lisätään hintaan.

Tilaukset sannaj.mahonen(at)kolumbus.fi

Lintu -korvakorut

- kultaiset EUR 92,-

- hopeiset EUR 32,-

Korvakorut

Hopeiset korvakorut

Linturiipus

- kultainen (ei ketjua)

EUR 98,-

- hopeinen (ketjulla)

EUR 38,-

Kultainen riipus

Hopeakoru, kaulaketjulla.

☐ LIITYN JÄSENEKSI

Nimi _____

Osoite _____

Sähköpostiosoite _____

() Minulla on tai on ollut syöpää sairastava lapsi.

☐ OSOITTEENMUUTOS

Nimi _____

Vanha osoite _____

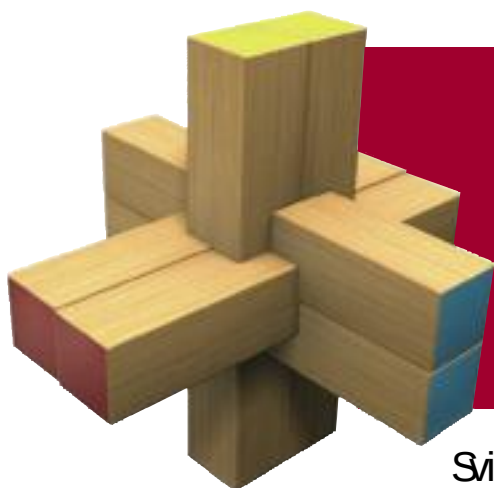
Uusi osoite _____

Sähköpostiosoite _____

Vastaanottaja
maksaa
postimaksun

HYKSIN LAPSISYÖPÄPOTILAJEN
VANHEMMAT JA YSTÄVÄT R.Y.

Vastauslähetys
Sopimus 5000664
02003 ESPOO

NPAINO

www.n-paino.fi

Svinhufvudinkatu 21, 15110 Lahti, puh. (03) 882 100

KUORTINKARTANO

- *kokoukset, kurssit ja leirit*
- *majoitustilaa 50 henkilölle*
- *tilausruokailut*
- *perhejuhlat*
- *leirikoulut*

TERVETULOA !

Tiedustelut ja varaukset:

puh. 015-680 414, fax 015-680 456

e-mail: toimisto@kuortinkartano.fi

<http://www.kuortinkartano.fi>

